



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 532/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., Duklianska 11, Prešov, zastúpenej Advokátskou spoločnosťou JUDr. Patrik Holinga, s. r. o., Hlavná 25, Košice, za ktorú koná advokát JUDr. Patrik Holinga, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2015 doručená sťažnosť spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., Duklianska 11, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014 (doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 30. marca 2015), ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., IČO: 36 501 891, Duklianska 11, 089 01 Prešov na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8C/107/2011-60 zo dňa 30.04.2012, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/238/2012-88 zo dňa 23.05.2013 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 445/2013 zo dňa 12.12.2014 porušené bolo.

2. Základné právo obchodnej spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., IČO: 36 501 891, Duklianska 11, 089 01 Prešov vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8C/107/2011-60 zo dňa 30.04.2012, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/238/2012-88 zo dňa 23.05.2013 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 445/2013 zo dňa 12.12.2014 porušené bolo.

3. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8C/107/2011-60 zo dňa 30.04.2012, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/238/2012-88 zo dňa 23.05.2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 445/2013 zo dňa 12.12.2014 a vec vracia na ďalšie konanie.

4. Spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA, s. r. o., IČO: 36 501 891, Duklianska 11, 089 01 Prešov priznáva náhradu trov konania v sume 355,73 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Patrika HOLINGA s. r. o., Hlavná 25, 040 01 Košice...“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalovaná v 2. rade účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 107/2011, v ktorom sa proti nej a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako žalovanému (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) domáhala [REDAKOVANÉ], ako žalobkyňa (ďalej len „žalobkyňa“) určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 19. novembra 2008, ktorou žalovaný v 1. rade odpredal sťažovateľke nehnuteľnosť zapísanú na LV č. [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] ako parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 9 167m² orná pôda (ďalej len „pozemok“), vklad vlastníckeho práva podľa ktorej bol povolený Správou katastra Michalovce 21. novembra 2008 pod č. V-4306/08 (ďalej len „kúpna zmluva“). Žalobkyňa žalobu doručení okresnému súdu 23. augusta 2011 odôvodnila tým, že ako manželka žalovaného v 1. rade s uzatvorením tejto kúpnej zmluvy nesúhlasila a o jej uzatvorení nevedela, pričom nehnuteľnosť patrila do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade (hoci na liste vlastníctva bol zapísaný iba žalovaný v 1. rade), a preto je kúpna zmluva relatívne neplatným právny úkonom, keď jej relatívnej neplatnosti sa voči sťažovateľke dovolala listom z 21. júla 2011. Žalovaný v 1. rade uviedol, že manželstvo so žalobkyňou uzatvoril 5. septembra 1987, rozsah ich bezpodielového spoluvlastníctva dosiaľ nebol zúžený, nehnuteľnosť bola nadobudnutá pôvodne v roku 1995 na základe kúpnej zmluvy, ktorú ako kupujúci uzatvoril sám, pretože ju chcel užívať ako samostatne hospodáriaci roľník. Ďalej žalovaný v 1. rade uviedol, že žalobkyňa o uzatvorení kúpnej zmluvy vedela, avšak s jej uzatvorením nesúhlasila, pretože kúpna cena sa jej zdala príliš nízka, žalovaný v 1. rade však napriek tomu kúpnu zmluvu uzatvoril. Sťažovateľka sa bránila tým, že na podanej žalobe nemá žalobkyňa naliehavý právny záujem, pretože mohla žalovať o plnenie; žalobkyňi v skutočnosti ide o doplatenie kúpnej ceny, čo vyplýva z listu, ktorým žalobkyňa vyzvala sťažovateľku na vyriešenie veci tak, že sťažovateľka zaplatí ešte žalobkyňi 170 000 €. Sťažovateľka poukázala i na to, že žalobkyňa musela od roku 1995 vedieť, že v katastri nehnuteľností je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti iba žalovaný v 1. rade, zápis nenamietala, a preto je jej právo premlčané, a uviedla, že v roku 2008 pri jednaniach o uzatvorení kúpnej zmluvy bola so žalovaným prítomná aj iná osoba, nevie ju identifikovať, ale predpokladá, že išlo o žalobkyňu.

Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012 a určil, že kúpna zmluva je neplatná, a žalobkyni priznal náhradu trov konania. Právne rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 40a a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď mal za preukázané, že nehnuteľnosť patrila do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, s jej uzatvorením žalobkyňa nesúhlasila a medzi manželmi nešlo o bežnú vec. Naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení videl okresný súd v tom, že bez takéhoto určenia je postavenie žalobkyne neisté, a pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že žalobkyni ide iba o doplatenie 170 000 € na kúpnej cene, to na veci nič nemení, pretože tento návrh dala žalobkyňa iba v záujme mimosúdneho riešenia veci s tým, že po doplatení kúpnej ceny by dala dodatočný súhlas s uzatvorením kúpnej zmluvy. Pokiaľ sťažovateľka žiadala vypočuť žalobkyňu k rozporu jej tvrdenia, podľa ktorého o uzatvorení kúpnej zmluvy nevedela, a tvrdenia žalovaného v 1. rade, ktorý, naopak, uviedol, že žalobkyňa o uzatvorení kúpnej zmluvy vedela, avšak s ňou nesúhlasila, okresný súd jej návrhu nevyhovел, pretože za podstatné považoval to, či žalobkyňa s uzatvorením zmluvy súhlasila alebo nie. S obdobným odôvodnením nevyhovел ani návrhu na výsluch konateľa sťažovateľky, ktorý bol prítomný pri uzatváraní kúpnej zmluvy, k otázke, kedy sa žalobkyňa o uzatvorení kúpnej zmluvy dozvedela.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny [§ 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] potvrdil a náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 nadobudol právoplatnosť 16. septembra 2013.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014 tak, že dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti

ktorému nie je prípustné [§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. d) OSP], a žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 7. januára 2015.

Sťažovateľka porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014 odôvodnila v prvom rade tým, že všeobecné súdy nevyhoveli návrhu sťažovateľky na výsluch žalobkyne a konateľa sťažovateľky smerujúcemu k vyjasneniu rozporov medzi výpoveďami žalobkyne a žalovaného v 1. rade k otázke, kedy sa žalobkyňa o uzatvorení kúpnej zmluvy vlastne dozvedela, a táto otázka ostala nevyjasnená. Pretože všeobecné súdy dostatočne nereagovali na argumenty sťažovateľky, sú ich rozhodnutia nedostatočne odôvodnené. Najvyšší súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou, či sťažovateľke bola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom, dovolanie sťažovateľky mal meritórne prerokovať. V konečnom dôsledku všeobecné súdy nedostatočne a nesprávne zistili skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdili. Súdy poskytli ochranu žalobkyňi v jej špekulatívnom postupe motivovanom iba jej snahou dodatočne získať vyššiu kúpnu cenu (hoci v zmluve dojednaná kúpna cena zodpovedala hodnote predmetu zmluvy) a neposkytli ochranu sťažovateľovi, ktorý konal v dobrej viere, že nehnuteľnosť kupuje od jej výlučného vlastníka. Sťažovateľka poukázala i na to, že zásadnou vo veci bola výpoveď žalovaného v 1. rade, tento výsluch prebehol až na v poradí druhom pojednávaní, na ktorom okresný súd už aj rozhodol. Tým mala sťažovateľka podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení než žalobkyňa, keďže sa nemohla riadne vyjadriť k obsahu výsluchu žalovaného v 1. rade, čím jej bolo nielen odňaté právo vyjadriť sa k tomuto dôkazu, ale bol porušený aj princíp rovnosti zbraní. V doplňujúcom podaní doručenom ústavnému súdu sťažovateľka, vychádzajúc z toho, že jej jediným spoločníkom je MERKURY MARKET SPÓŁKA AKCYJNA, Czajkowskiego 51, Krosno 38-400 v Poľskej republike, uviedla, že je potrebné vziať do úvahy aj dohodu o podpore a vzájomnej ochrane investícií medzi Slovenskou

republikou a Poľskou republikou uzatvorenú 18. augusta 1994 vo Varšave, ktorá má prednosť pred zákonom (čl. 7 ods. 5 ústavy).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia týchto práv jednak rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012, jednak rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 a nakoniec aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci ústavný súd skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľky, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Krajský súd ako súd odvolací vo veci o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol

rozsudkom č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľky bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Ústavný súd preto podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky pre nedostatok právomoci v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 107/2011-60 z 30. apríla 2012.

Odišná je situácia vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľky je právomoc ústavného súdu daná, avšak sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd sa najprv zaoberal uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014, vo vzťahu ku ktorému sťažovateľka namieta, že toto je nedostatočne odôvodnené a že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci najvyšší súd dovolanie sťažovateľky meritórne neprerokoval a jej dovolanie odmietol, hoci bola splnená podmienka jeho prípustnosti v dôsledku odňatia možnosti sťažovateľke konať pred súdom.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014 odôvodnil odmietnutie dovolania takto:

„Pokiaľ dovolateľka namietala prejednanie veci bez vykonania výsluchu účastníkov konania dovolací súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/1999 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 26/2000, podľa ktorého výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazným prostriedkov, pričom nevykonanie tohto dôkazu nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd zváži, že jeho nevykonanie nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu. Samotné nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nie je bez ďalšieho odňatím možnosti

konať pred súdom, pretože v zmysle § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazu výsluchom žalobkyne a konateľa žalovanej 2/ súd prvého stupňa i odvolací súd riadne odôvodnili.

Dovolateľkou ďalej namietané nesprávne právne posúdenie veci, je síce dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktorý však možno uplatniť len vtedy, ak je dovolanie prípustné. Samotné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutia podrobiť vecnému preskúmvaniu, a teda zaoberať sa správnosťou jeho právnych záverov.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej 2/ podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“

Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, toto postačuje pre záver, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľov.

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolacieho konania vo veci sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, a nezistil teda príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa.

Ústavný súd osobitne uvádza, že za arbitrárny nepovažuje ani názor najvyššieho súdu vyslovený vo vzťahu k nevypočutiu účastníkov, pretože nevykonanie dôkazov v rozsahu podľa predstavy účastníka nemôže byť postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Pretože ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali sťažovateľkinmu záveru o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 445/2013 z 12. decembra 2014, sťažnosť sťažovateľky smerujúcu voči tomuto rozhodnutiu podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013. Sťažovateľka (aj) túto časť sťažnosti odôvodnila tým, že k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy došlo nevyhovením jej návrhu na výsluch žalobkyne a konateľa sťažovateľky.

Sťažovateľka porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 odôvodnila tým, že všeobecné súdy nevyhoveli jej návrhu na výsluch žalobkyne a konateľa sťažovateľky, ďalej tým, že k výsluchu žalovaného v 1. rade sa nemala možnosť vyjadriť, keďže bol vykonaný na pojednávaní, v závere ktorého okresný súd aj rozhodol, resp. tým mala podstatne nevýhodnejšie podmienky než žalobkyňa, ako aj tým, že krajský súd nesprávne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľka poukázala i na dohodu o podpore a vzájomnej ochrane investícií medzi Slovenskou republikou a Poľskou republikou uzatvorenú 18. augusta 1994 vo Varšave a potrebu jej aplikácie pred zákonom podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Argumentovala aj tým, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené.

Krajský súd odôvodnil rozsudok č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 takto:

„Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. – v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods. 1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 O. s. p. [súd nie je viazaný obsahom odvolania v prípadoch, keď ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že rozhodnutie sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2), hoci odvolanie podal len niektorý z účastníkov] a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalovaných v 2. rade uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z cit. ust. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom – podľa jeho názoru – preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov – podľa jeho názoru – záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132 – § 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods. 1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené

prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Ústavný súd SR judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (uverejnenej pod č. 460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje – ak s rozhodnutím nie je spokojný – efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods. 1, 2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo obsahuje iba nedostatočné dôvody prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, je preskúmateľný, a preto konanie nemá vadu uvedenú v § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Výhrada žalovaného v 2. rade, že súd sa vo veci nevysporiadal s otázkou vrátenia plnení z neplatnej zmluvy podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia a k cit. judikatúre NS SR, na ktorú poukazuje, je potrebné uviesť, že v prejednáwanej veci ide o konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu, na základe určovacej žaloby podľa § 80 písm. c) O. s. p. a cit. judikatúra je použiteľná len v prípade, ak by šlo – na základe zrušenej zmluvy

– o žalobu o vydanie veci, t. j. žalobu podľa § 80 písm. b) O. s. p., teda o splnenie povinnosti, kedy povinnosť vydať vec synalagmaticky zodpovedá povinnosti vrátiť kúpnu cenu a v prejednávanej veci o takýto prípad nejde, preto aplikácia § 457 a § 458 ods. 1 v prejednávanej veci neprichádza do úvahy.

V konaní nebola zistená žiadna vada uvedená v § 221 ods. 1 O. s. p., v dôsledku ktorej by bolo potrebné rozsudok zrušiť, lebo je riadne a presvedčivo odôvodnený a žalovanému v 2. rade nebola ani odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd svojim procesným postupom nevytvoril situáciu, že by nemohol uplatniť svoje konkrétne procesné práva priznané mu v O. s. p.

Pokiaľ žalovaný v 2. rade vytyka súdu, že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (nereagoval na jeho podstatné námietky, nevykonal ním navrhované dôkazy) a tým, že nevykonal navrhované dôkazy, odôvodnenie rozsudku považuje za nepresvedčivé, nepostačujúce a rozsudok za nepreskúmateľný, je potrebné uviesť, že postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva sa musí prejavovať už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní. Posúdenie návrhu účastníka konania na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníka konania a aj súdna prax sa zjednotila v právnom názore (R 37/1993), že prípadné nevykonanie určitého dôkazu, môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. a, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhnuté dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, preto namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je procesnou vadou konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník,

ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý – hoci bol navrhovaný – nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu.

K výhrade žalovaného v 2. rade, že súd nevyhovel jeho návrhom na doplnenie dokazovania a nevyslúchol opätovne žalobkyňu a jeho konateľa, je potrebné uviesť, že navrhnuté dokazovanie je nadbytočné, lebo nešlo o spornú skutočnosť, ktorú by bolo potrebné v tomto konaní preukazovať, so zreteľom na skutočnosť, že k prevodu vlastníckeho práva na tretiu osobu bol potrebný súhlas žalobkyne, a to so všetkými podstatnými náležitosťami zmluvy na predaj predmetnej nehnuteľnosti, t. j. aj s jej kúpnu cenou, ktorá je podstatnou náležitosťou zmluvy o prevode nehnuteľnosti, bez ktorej nie je zmluva o prevode nehnuteľnosti (bez dohody o cene) platná. Ak žalobkyňa, čo je nesporné, s kúpnu cenou nesúhlasila, stačí to bez ďalšieho pre záver, že nesúhlasila s podstatnou náležitosťou zmluvy, t. zn. s prevodom nehnuteľnosti za daných zmluvných podmienok. Je potrebné vziať zreteľ i na skutočnosť, že preukazovanie vedomosti o existencii zmluvy o prevode nehnuteľnosti, nie je v prejednávanej veci pre právne posúdenie právne významné, relevantné je zistenie súhlasu druhého manžela s takýmto právnym úkonom. Aj súdna prax sa zjednotila na tom, že predaj spoločnej nehnuteľnej veci nie je bežnou vecou, ktorú môže podľa § 143 ods. 1 O. z. vybavovať každý z manželov, že ak jeden z manželov uzavrie zmluvu o predaji nehnuteľnosti bez súhlasu druhého manžela, je takýto právny úkon považovaný za platný len do času, kým druhý manžel sa jeho neplatnosti dovolá (§ 40a O. z.) a dovolať sa musí voči všetkým účastníkom právneho úkonu.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho

na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

V prejednávanej veci nešlo o vybavovanie bežných záležitostí, týkajúcich sa spoločných vecí manželov, ale o predaj spoločnej nehnuteľnej veci, ktorá nie je bežnou vecou a žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o predaji predmetných nehnuteľností bez súhlasu druhého manžela – žalobkyne, čo je nepochybné z vykonaného dokazovania, a preto takýto právny úkon je neplatný, lebo žalobkyňa sa jeho neplatnosti dovolala (§ 40a O. z.) a dovolala sa ho voči všetkým účastníkom právneho úkonu, t. j. voči obom žalovaným. V konaní nebolo preukázané, žeby bola takýto súhlas dala v akejkoľvek forme, t. zn. písomne alebo ústne, resp. mlčky – konkludentne, a nebolo to preukázané ani z jej správania, z ktorého by bolo možno usúdiť, že s takýmto právnym úkonom súhlasila, teda aby bola táto záležitosť takto vybavená a tvrdenia žalovaného v 2. rade, ohľadom konkludentného, resp. ústneho súhlasu s uzavretím zmluvy, týkajúcej sa nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, nie sú ničím podložené a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Žalovaný v 2. rade neuvádza ani žiadne skutočnosti a konkrétne argumenty, spochybňujúce naliehavosť právneho záujmu na podanie určovacej žaloby žalobkyňou a iba všeobecne argumentuje a vysvetľuje, aké podmienky majú existovať, aby súd mohol rozsudkom o určovacej žalobe meritórne rozhodnúť a žalobe vyhovieť.

K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné dodať, že ak účastníci právneho úkonu, proti ktorým sa jeden z jeho účastníkov dovolá neplatnosti, neuznajú jeho neplatnosť, ostáva iba jeden prostriedok súdnej ochrany, a to práve žalobou o určenie neplatnosti právneho úkonu, a preto možno jednoznačne uzavrieť, že žalobkyňa preukázala v konaní naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti zmluvy. Rozhodnutím súdu o určení relatívnej neplatnosti zmluvy, aj keď z nej vznikli práva a povinnosti, tie zanikajú od začiatku, akoby nikdy neboli vznikli a to znamená, že pri

relatívnej neplatnosti vyhlásením zmluvy za neplatnú, obnoví sa vlastnícke právo pôvodného vlastníka – predávajúceho a jeho právo potom zapíše katastrálny úrad do katastra nehnuteľností.

Napokon k výhradám žalovaného v 2. rade, ohľadom nesprávnosti protokolovania výpovede žalovaného v 1. rade súdom, je potrebné uviesť, že počas pojednávania túto skutočnosť nenamietal a nežiadal o opravu, resp. doplnenie zápisnice.

Podľa § 224 ods. 1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa patrí i pre odvolacie konanie.“

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené, reagoval na otázku skutkového a právneho posúdenia vecí okresným súdom, dostatočnosti odôvodnenia jeho rozhodnutia, otázku vrátenia plnení z neplatnej zmluvy, nevypočutia žalobkyne a konateľa sťažovateľky, ale aj na namietaný nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preskúmal sťažnosť ďalej z hľadiska sťažovateľkou tvrdeného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu napriek nevypočutiu žalobkyne a konateľa sťažovateľky, ako aj tým, že žalovaný v 1. rade bol vypočutý na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený aj rozsudok. Rovnako ako najvyšší súd ani ústavný súd nepovažuje nevypočutie žalobkyne a konateľa sťažovateľky k otázkam uvádzaných sťažovateľkou za taký postup, ktorý mohol byť považovaný za porušenie práva na súdnu ochranu, a to z dôvodu, že takéto doplnenie dokazovania nebolo pre riadne

zistenie skutkového stavu potrebné, keďže z obsahu spisu bolo preukázané, že žalobkyňa s uzatvorením zmluvy súhlas nedala. Pokiaľ bol žalovaný v 1. rade vypočutý až na poslednom pojednávaní vo veci, na ktorom okresný súd rozhodol, ústavný súd nepovažuje vykonanie dokazovania na poslednom pojednávaní pred vyhlásením rozhodnutia za porušenie práva účastníka na súdnu ochranu. V takomto postupe nemožno vidieť ani porušenie princípu rovnosti zbraní, pretože možnosť reagovať na tento dôkaz po jeho vykonaní bola rovnako poskytnutá obom stranám.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd nezistil ani takú aplikáciu ustanovení hmotného práva na vec sa vzťahujúcich (§ 40a a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorá by poprela ich účel a zmysel, a to ani pokiaľ ide o posúdenie prevodu nehnuteľnosti ako veci, ktorá nie je bežná, a ani pokiaľ ide o záver všeobecných súdov o tom, že nehnuteľnosť patrila do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, a teda na jej prevod sa vyžadoval súhlas oboch manželov. Iba samotná skutočnosť, že žalobkyňa nebola zapísaná ako spoluvlastníčka nehnuteľnosti v katastri, na veci nič nemôže zmeniť. Pokiaľ ide o

vydanie vzájomného plnenia z neplatnej kúpnej zmluvy a jeho synalagmatickú povahu, tak ako uviedol krajský súd, aj podľa názoru ústavného súdu tento postup prichádza do úvahy iba v konaní, ktorého predmetom je plnenie.

Právne názory odvolacieho súdu vyjadrené v rozsudku č. k. 5 Co 238/2012-88 z 23. mája 2013 ani podľa názoru ústavného súdu nevybočujú z medzí pravidiel ústavne konformnej aplikácie ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (citovaných v rozhodnutí najvyššieho súdu) upravujúcich následky zverejnenia uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu súdom.

Pokiaľ sťažovateľka v doplnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu poukazuje na dohodu o podpore a vzájomnej ochrane investícií medzi Slovenskou republikou a Poľskou republikou uzatvorenú 18. augusta 1994 vo Varšave a potrebu jej aplikácie pred zákonom podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuviedla žiadne dôvody, prečo mali byť v konaní pred všeobecným súdom použité (a ktoré) ustanovenia tejto dohody namiesto príslušnej vnútroštátnej zákonnej úpravy (a ktorých jej ustanovení). Sťažnosť, v ktorej sťažovateľ nepreukázal dôvody na použitie medzinárodnej zmluvy v konaní pred všeobecným súdom, treba považovať za zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 12/05). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preto konštatoval, že ani tento argument sťažovateľky nemôže viesť k prijatiu jej sťažnosti na ďalšie konanie.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktoré by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015